

— Не ти искамъ златото. Ако щѣшъ, дай ми тоягата.

Гмурналъ се водниятъ човѣкъ въ блатото, изнесалъ му тоягата. Грабналъ я момъкътъ и се върналъ при великана.

— Какво искашъ? — попитали го слугитѣ. — Да гъделичкашъ ли?

— Да.

— А защо носишътая тояга?

— Подпирамъ се, че ме болятъ краката.

Завели го слугитѣ при великана.

— Великане, — рекълъ момъкътъ, — искамъ да те гъделичкамъ, ама нека слугитѣ ти отидатъ въ другата стая.

Изпратилъ великанътъ слугитѣ си въ другата стая. Тогава момъкътъ рекълъ:

— Великане, азъ се посрамихъ предъ цѣлия свѣтъ, но сега съмъ дошелъ да си изкупя срама. Ставай да се боримъ! По-добре славно да загина, отколкото да съмъ грозенъ и малъкъ.

— Тъй ли? — извикалъ великанътъ. — Виждашъ ми се като муха, — и той замахналъ да го погуби, но въ това време момчето замахнало съ тоягата, дето сама удряла.

— Хайде сега, гъдель, гъдель! — завикалъ момъкътъ, че като започнала и оная тояга плюста, пляста — свалила великана на земята.

— Още, още! — викали слугитѣ отъ другата стая, които не знаели какво става тукъ.

— Гъдель, гъдель! — викалъ момъкътъ.

— Още, още! — викали слугитѣ.

Като свършилъ съ великана, момъкътъ отишелъ при слугитѣ и захваналъ и тѣхъ. Гъдель, гъдель! А щомъ великанътъ издъхналъ, всички избити отъ него се съживили. Голѣма радостъ настанала. Великанътъ ималъ много богатства и момъкътъ станалъ славенъ и богатъ.

Емиль Кораловъ

